

A Botond Bajtársi Egyesület Évkönyve I. 1921/22—1936/37. Összeállították és megírták: *Babiczy Ede és Tóth Gyula.* Szeged, 1938. 104 l. 8°.

A Polgári Iskolai Tanárképző Főiskola Botond Bajtársi Egyesületének Évkönyvében színesen pereg le, az olvasó előtt, másfélévtizednek fordulatokban bővelkedő eseményrendje.

„Beszámoló és emlékezés ez évkönyv a Botond 16 éves életéről. Sok terv és akarási, küzdelem és munka, öröm és csüggedés, siker és csalódás sorozata; a magyar tanárság és a polgári iskola életének egy mozzanata is.“ *Dr. Eperjessy Kálmán* primus magister történelmileg tanulságos előszavának e mondatai után, a társszerzők tollából kibontakozik előttünk a tanárjelölt-ifjúság sokrétű egyesületi élete: a csendben lezajló belső munkától egészen a nyilvános szereplésekig. A fiatalabb évjáratokra nézve főként azok a fejezetek jelentenek érdekességet és hatnak az élményszerűség erejével, melyek a hajdani Paedagogiumnak szegedi továbbéléséről, azaz új megjelenési formájáról értesítik.

A szegedi évek krónikása ugyancsak kimagasló teljesítményekről számolhat be. Ez az ifjúság már feltűnő gyorsasággal szólaltatja meg önmagában a korszerűségletekből fakadó hangokat s iyyként belekerül az országos jellegű események sodrába (1932. évi II. Orsz. Bölcsész-kongresszus szereplői . . .), részt kér a falukutatás munkájából, *Rákóczi-* s más emlékünnepeket rendez s tizenötödik életétét a *rádióban* ünnepelte meg. Az évkönyv tanulmányozásakor az az érzésünk, hogy a Főiskola ifjúságának teljesítménye éppen az utóbbi évek folyamán vett erősebb lendületet s bizvást remélhető, hogy az a nemzeti szellemű kultúrmunka, amely az összeomlás utáni évek fiatalágát ejtette hatalmába; csak fokozódhatnak s a hallgatóság tisztultabb népi és szccialis érdeklődésével új, gazdagabb színekkel gyarapodik.

Wagner Ferenc.

Csanády Sándor: Apró kalászkok. (Bpest, 1933. 159. o. Az Orsz. Gárdonyi Társ. kiadása.)

Melegsívű pedagógus szórakoztatni és nevelni akar e könyvben összegyűjtött rövid elbeszélésekkel. A szerző maga mondja, hogy meghatódott szívvel tarlózott a mult avarján, hogy az elszórt apró kalászkokból egy kis kévét kössön. A kötet első részében a kis emberkék közé vezeti el az olvasót. Ez a rész a meséskönyvek naiv egyszerűségével szövi a témát. A mesék nem mindenike újszerű, azonban akad közöttük ilyen is. A mese stilizálása a prepubertás korának igényeit elégíti ki, a mese tartalma azonban a 7—8 éves gyermekek lelki tartalmához igazodik inkább. Ebben a részben tehát nem sikerült a szerzőnek a stílust a témával összhangba hozni.

A könyv többi és nagyobb részében a pubertás korában lévő diákok igényeit igyekszik kielégíteni a szerző úgy a téma, mint a feldolgozás tekintetében. Ezek a rövidilegzetű elbeszélések, kedélyes történetek sokkal sikerültebbek az eiőbbieknél. Az események szövése könnyed, a probléma világos, a megoldás természetes és kielégítő.

Legsikerültebbek és leghatásosabbak a diák-történetek. A diákélet apró mozzanatai, leleményes tréfái, huncutságai olyan eleven festésben jelennek meg, hogy az ember egy pillanatig sem kételkedik abban, hogy azok valóban úgy történtek ahogyan azokat a szerző elmondja. Ezekben nyilatkozik meg a szerző pedagógus lelke. A diákok szeretete nyilatkozik meg bennük, az a szeretet és érdeklődés amellyel egy jó nevelő a diákjai életét kíséri. Különösen a nagykőrösi diákemlékek megnyerők.